

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **M. B.**, nar.,
bytem,

zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4,

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**,
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 27. 6. 2017, č. j. 408/2017-160-SPR/3,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2017, č. j. 408/2017-160-SPR/3, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 11 228,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku, a to k rukám jeho právního zástupce, Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

Odůvodnění :

1. Žalobce se domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného o zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen

“*správní orgán I. stupně*”) ze dne 25. 11. 2016, č. j. MHMP 2150225/2016/Drn, jímž byl žalobce uznán vinným ze správního deliktu podle § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby dne 18. 7. 2015 v Praze 4, v ulici Spořilovská při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, jestliže jeho vozidlo se v úseku obce s povolenou rychlostí 50 km/h pohybovalo rychlostí 65 km/h.

2. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro vady výroku, absenci úvah o zavinění a zákonného ustanovení, absence definice automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, nedostatečné identifikace místa spáchání deliktu, neexistence správního deliktu, porušení zásady absorpce. Zároveň žalobce namítl, že nebylo prokázáno, že v měřeném úseku platil rychlostní limit 50 km/h, přičemž žalovaný námitku žalobce o odlišné místní úprav rychlosti odmítl, neboť námitku měl žalobce uplatnit již v řízení o přestupku.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na obsah odůvodnění a relevantní právní úpravu.
4. Soud považuje za rozhodnou námitku neprokázání místní úpravy rychlosti vozidel, resp. nepřezkoumatelnosti spočívající v nevypořádání se s takovou námitkou žalobce ve správním řízení. Ostatní námitky byly již judikaturou vypořádány a to v neprospěch žaloby, proto soud účastníky odkazuje na judikaturu žalob vypracovaných advokáty Mgr. Jaroslavem Topolem a Mgr. Václavem Voříškem, které jsou v zásadě obsahově identické. Námitku absorpce žalobce blíže nespecifikoval, nepředložil jím namítaná rozhodnutí, přestože byla v jeho dispozici, pokud se měla týkat jeho přestupků a správních deliktů.
5. Vozidlo provozované žalobcem bylo zaznamenáno automatickým měřícím zařízením rychlosti vozidel při jízdě rychlostí 68 km/h v ulici Spořilovská, směr centrum, výjezd, pruh 2. K výzvě k podání vysvětlení se žalobce nevyjádřil, proto bylo řízení o přestupku odloženo a bylo zahájeno řízení o správním deliktu žalobce, ve kterém žalobce namítl, že v daném úseku byla přenosnou dopravní značkou stanovena nejvyšší povolená rychlost na 70 km/h, proto jím dosažená rychlost byla v souladu s právními předpisy. Správní orgán v rozhodnutí o vině žalobce za správní delikt k této námitce uvedl, že jde o účelovou námitku, neboť ji mohl uplatnit při podání vysvětlení přestupku nebo při ústním jednání o správním deliktu. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal pouze blanketní odvolání, žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nijak otázkou místní úpravy rychlosti nezabýval. Neuplatnění námitky jiné místní úpravy rychlosti v odvolacím řízení nebrání žalobci v žalobě namítnout, že správní orgány neprokázaly místní úpravu rychlosti vozidel 50 km/h. Soud nepochybuje o účelovosti této námitky, neboť pokud by si byl žalobce skutečně vědom jiné místní úpravy povolené rychlosti vozidel, prokázal by ji již ve správním řízení nebo alespoň v řízení soudním a to předložením rozhodnutí o obecném opatření – umístění tvrzeného dopravního značení a nebyl cíleně částečně pasivní. Pokud je žalobce ve správním řízení zcela pasivní a nenamítá odlišnou místní úpravu rychlosti a zároveň ji ani v soudním řízení neprokáže, lze přijmout bez dalšího závěr o zjevné účelovosti takové námitky a z téhož důvodu ji odmítnout. Není účelem soudního řízení nahrazovat dokazování namísto správního řízení a zároveň obecně správnímu

orgánu nesvědčí povinnost prokazovat místní úpravu rychlosti jinak než úředním záznamem, pokud je žalobce ve správním řízení pasivní a danou okolnost (nejvyšší přípustnou povolenou rychlost nijak nenamítá). Pokud účastník namítne odlišnou místní úpravu rychlosti vozidel ve správním řízení, je správní orgán povinen jím tvrzenou nejvyšší povolenou rychlost v daném místě prokázat. V takové situaci (k námitce účastníka správního řízení) však místní úprava rychlosti vozidel není prokázána úředním záznamem na snímku automatizovaného měřicího zařízení nebo argumentem znalosti místní úpravy správním orgánem, ale pouze podklady prokazující umístění dopravního značení o úpravě rychlosti vozidel odlišně od obecné zákonné úpravy nebo naopak potvrzením o absenci dopravního značení měnící obecnou úpravu rychlosti vozidel v daném místě. V dané věci bylo odůvodnění správního orgánu I. stupně natolik nepřesvědčivé, že založilo vadu nedostatečně zjištěného skutkového stavu o místní úpravě rychlosti vozidel. A žalovaný danou vadu nijak neodstranil, bez ohledu na skutečnost, že ji žalobce v odvolání nenamítl. Postup žalobce nebyl natolik pasivní, aby byl soud oprávněn jej označit za zcela účelový a z téhož důvodu nezpůsobilý založit účinnou námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Že jde o účelovou nepravdivou námitku se soud může jen domnívat, ale pro konečný závěr k tomu nemá oporu ve správním a soudním spise. Lze jej pouze označit za zjevně účelový ve smyslu přípravy uplatnění nároku na zadostiučinění za průtahy ve správním i soudním řízení, jak také žalobci zastoupeni Mgr. Voříškem i Mgr. Topolem, jejichž konání soud považuje za konání ve shodě (identické žaloby, identické subjekty hradící soudní poplatky), činí. Pokud účastník, zde jeho zástupce, vytváří v určitém slova smyslu předpoklady pro průtahy řízení, aby následně mohl uplatnit nárok na zadostiučinění za průtahy řízení, takový nárok nebude důvodný, neboť skutečná újma mu nejen nevznikla, ale zároveň jeho konání s tzv. újmou bylo ve shodě a tak se ve svém důsledku do průtahů řízení inputoval. Což je v rozporu s účelem institutu zadostiučinění za průtahy v řízení.

6. Na základě výše uvedeného soud žalobu napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro nedostatečně zjištěný skutkový stav – prokázání místní úpravy povolené rychlosti vozidel. Bude na žalovaném, aby v prekluzivní lhůtě obstaral podklady k prokázání místní úpravy nejvyšší přípustné rychlosti 50 km/h a s těmito podklady žalobce před vydáním rozhodnutí seznámil. Bez ohledu na judikaturu se jeví jako vhodná precizace výroku i odůvodnění nového rozhodnutí, aby se minimalizovala inflace námitek případné nové žaloby a soud přezkoumával pouze skutečnou podstatu věci.
7. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobcem na dané řízení představují náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč, náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony (§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu] právní služby v částce 3.100,- Kč za jeden úkon, celkem 6.200,- Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,-Kč [§ 13 odst. 4 téže vyhlášky]. Právní zástupce žalobce je plátcem DPH, soud tak dle § 57 odst. 2 s. ř. s. žalobci dále přiznal i částku odpovídající příslušné sazbě daně ve výši 1.428 Kč. Celková částka 11 228,-Kč. Žalovanému náhrada nákladů nenáleží.

Poučení:

Proti rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 29. 6. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce